

sterens Tilsyn og er formodentlig betrygende kontrolleret, saa der kunde vel neppe være Fare ved, at Forsikringen gik over dertil. De fleste af dem er jo dog godt funderet. Men det, som er Pointen heri, er jo dette, at Menighedsraadene føler sig brøstholdne ved, at de ikke maa gøre, som der staar i Loven, men at det bliver nægtet dem af Ministeriet. For øvrigt vil jeg tilføje, at jeg synes egentlig, man kunde afskaffe Brandforsikringsfonden. Det er jo en af de Fonds, den højtærede Finansminister nævnte, at vi har staaende paa Finansloven. Jeg ser ikke rigtig Nytten af at opretholde den. Naar der foregaar en Brand, kunde Skadebeløbet jo udbetales af de forskellige Ministeriers Kasser. Og især som det er ordnet nu, tror jeg bare, det medfører forøget Udgift. Nu er det saaledes, at Bygningerne er henført til de forskellige Ministerier, og det eneste, der opnaas, er formodentlig, at en eller anden Tjenestemand i Ministeriet har et lille Ben ved at sidde og administrere Fondene. En Besparelse tror jeg i alt Fald ikke, den betyder.

Den højtærede Kirkeminister har faaet adskillig Utak for sin Stilling i Ryslingesagen. Jeg har dog Lyst til at sige, at naar den højtærede Kirkeminister siger, at han har fulgt Loven, og at man skal følge Loven, hvordan den saa er, saa synes jeg i alt Fald, at han har Ret i sit Standpunkt. En anden Ting er naturligvis, om Folkekirken var faldet, hvis der var kommet et andet Resultat ud af Ryslingesagen. Dersom den større Forstaaelse, som jeg synes, der nu i Pressen og i vide Kredse er af religiøse Spørgsmaal, kan henføres til den højtærede Kirkeminister, vil jeg gerne sige ham Tak derfor. Jeg synes, det gør godt at se en Udtalelse som den, der kom fra Folketingets Finansudvalgs Formand i et Blad for ikke længe siden om hans Stilling til Kristendommen, og jeg tror, Socialdemokraterne vil være tjente med en saadan Optræden. Er Religionen en privat Sag, maa enhver kunne have sin Mening derom uden at skulle lide Spot eller høre noget derfor af den Grund.

Der er af Forsvarsministeren ved tredje Behandling stillet en Række Ændringsforslag til de militære Budgetter, hvorved Udgiften formindskes med 7—8 Millioner. Der er allerede rejst en Storm i Anledning af, at de Konservative og Venstre i Folketinget ikke har villet gaa med til disse Nedsættelser. Vi er alle her i Landstinget paa det rene med, at Folketinget har Førstehaandsbehandlingen af Finansloven. Men Landstinget har Medbestemmelsesret og har en baade formel og reel Ret til at

foretage Ændringer i den, hvilket ogsaa er sket flere Gange, uden at der er sket nogen Ulykke af den Grund. Folketinget har og skal have og vil ogsaa faa Hovedindflydelsen paa Finansloven, men der er her til stadig hævdet fra Landstingets Side, at Finansloven skal holde sig til det rent finansielle og ikke gaa til at forandre bestaaende Love. Giver vi Folketinget Ret til gennem Finansloven at forandre bestaaende Love, uden at Landstingets Medbestemmelsesret respekteres, saa bliver Landstinget jo overflødig, saa kan man føre al Lovgivning ind paa Finansloven. Maaske den højtærede Regering vil mene, at Landstinget er overflødig; men Landstinget sidder i Henhold til Grundloven, den Grundlov, som jo ogsaa Medlemmer af den høje Regering har været med til at prise i høje Toner, og jeg har ikke hørt eller set, at den højtærede Regering har ønsket eller i alt Fald har stillet Ændringsforslag om at forandre noget paa dette Punkt. Naar der nu til de militære Budgetter er stillet Ændringsforslag, som et Flertal i Folketinget har vedtaget, hvorved Forsvarslovene forandres, saa maa vi ud fra vort principielle Standpunkt modsætte os disse Ændringer, der vil forandre bestaaende Love, som vi ønsker at bevare. Det er for os det afgørende i denne Forbindelse. Om Ministeriet vil hævde, at det ikke er en Forandring i en bestaaende Lov, ved vi ikke, men vort Syn paa denne Sag er, at det er en Forandring i en bestaaende Lov, en Forandring, som vi maa modsætte os. Hvilke Grunde Ministeriet har haft til at stille disse Ændringsforslag, maa det jo vide. Er det finansielle Hensyn, der har ført den højtærede Finansminister til at sige: Man tager — hvortil saa den højtærede Forsvarsminister paa sin sædvanlige venlige og velvillige Maade har sagt: Værsgod, tag væk her; jeg er sat til at vogte vort Forsvar, og det gør jeg bedst ved snarest muligt at faa det ødelagt? Men saa havde det, synes det os, været lettere og naturligere og den eneste fremkommelige Vej at stille Forslag om Ændringer i Forsvarslovene, da det høje Ministerium jo godt paa Forhaand vidste, at denne Vej gennem Finansloven ikke er farbar. At det er Ændringer, der berører Forsvarslovene, er ikke det afgørende for os i denne Forbindelse. Vor Stilling vilde være den samme, naar man gennem Finansloven vilde ændre en hvilken som helst bestaaende Lov, som vi ønskede at bevare. Det er dette Forsøg, der gøres paa at forandre bestaaende Love, der gør dem ubrugelige eller unyttige ved